

κοζυμώσω. 3) Μεταφ. ή μετοχ. γλυκοζυμωμένος, ό τυχών πολλής τρυφερότητας, στοργής, φροντίδος Κρήτ.: Ἰασμ.

Χαρῶ τη τήν ἀγάπη σου τή γλυκοζυμωμένη,
μέσα ἔς τὰ φύλλα τσῆ καρδιάς τήν ἔχω ἔγὼ κλεισμένη.

γλυκοζῶ Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 5 Π. Βλαστ., Ἀρ-
γῶ, 16 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ ρ. ζ ῶ.

Διαβιῶ κατὰ τρόπον εὐχάριστον, τερπνόν, γλυκύν ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ μου ὠρέχτηκε νὰ γλυκοζήση
ἔς τὸ μεγαλόπετρο ὄραμα τῆς γῆς τοῦ Πύρου

Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

Ἀπ' τὸ μαντρί ἔς τὴ ρεματιά, κι ἀπὸ τὴ δρακονέρα
ἔς τὰ ξερολίθια, γλυκοζοῦν καὶ πεντοβόλα ἀνθίζον
τὸ ρεῖκι μὲ τὴν κουμαριά.

Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.

γλυκόζωος ἐπίθ. Κ. Χρηστομ., Κερέν. Κούκλ. 84 —
Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. ζ ω ή.

1) Ἐπὶ προσώπου, αὐτὸς τοῦ ὁποίου ὁ βίος εἶναι γ λ υ -
κ ὶ σ, εὐφρόσυνος ἐνθ' ἄν. 2) Ἐπὶ χρονικῆς περιόδου, αὐτὴ
τὴν ὁποίαν διήγαγέ τις ἡδέως, εὐφροσύνης ἐνθ' ἄν.: Πέρασ'
ἄλλη μὲ μέρα, ὠραία καὶ γλυκόζωση, σὰν τίς ἄλλες Κ. Χρη-
στομ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοησκιάζω Α. Μάτεσ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ.,
236.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ ρ. ἡ σ κ ι ἄ ζ ω.

Σκιαζῶ κατὰ τρόπον εὐχάριστον, γλυκύν: Ποιήμ.

Ἦ τὴν λαγκαδοῦλα νὰ σὲ ἀπιθώση
ποὺ γλυκοησκιάζουν τὰ δυὸ βυζιά,
ὅταν τὸ βλέμμα τῆς νὰ καμαρώση
πῶς μέσ' ἔς τὸν κόρπον τῆς στέκει λαμπρά.

γλυκοήσκιωτος ἐπίθ. Κ. Παλαμ, Δωδεκάλ. Γύφτ.²,
157.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ * ἡ σ κ ι ὠ τ ὶ σ κ ἡ σ κ ι ὠ -
τ ὠ.

Ὁ ἔχων σκιὰν εὐχάριστον, γλυκεῖαν.: Ποιήμ.

Μοῦ μιλῆσαν γλυκοήσκιωτα | τὰ πλατάνια, τὰ πρινάγια
τὰ γλυκάνθιστα, τὰ κέδρα, | τὰ ὀλοπράσινα πυξάρια.

γλυκότηχα ἐπίρρ. Ν. Ἐστ. 11 (1932), 521.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ ἡ χ ο σ.

Τὸ ἡχεῖν κατὰ τρόπον εὐχάριστον, γλυκύν: Οἱ καμπάνες
— ἐκτὸς ἀπὸ τίς ὀρθρινές — χτυπάγανε γλυκότηχα καὶ μὲ
μουσικὴν ἀρμονία, γιὰ δευτέρη φορὰ.

γλυκότηχος ἐπίθ. Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 158 Σ.
Παναγιωτόπ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 325 Γ. Ψυχάρ.,
Ἀγν., 75—Ν. Ἐστ. 11 (1932), 325 γλυκότηχος Λεξ. Πρω.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. ἡ χ ο σ. Ὁ τύπ.
γ λ υ κ ὶ ἡ χ ο σ ἐκ τοῦ λογ. τύπ. γ λ υ κ ὶ σ.

Ὁ παράγων εὐχάριστον, γλυκύν ἦχον ἐνθ' ἄν.: Χτυπᾷ τ'
ἀφτί του ἄλλο τραγούδι, μαγευτικό, μεγαλόπρεπο, γλυκότηχο,
χιλιόφωνο κι ἀρμονικό Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. Ν' ἀκούσουμε τὸ

γλυκότηχο ψάλσιμο ποὺ σὲ κάνει καὶ κλαῖς Ν. Ἐστ., ἐνθ' ἄν. ||
Ποιήμ.

Καὶ τὰ νεράκια τ' ἄβαθα, γλυκότηχα, κούα, καθάρια,
γιὰ νὰ τὰ πιῆς τὰ ἠλιόλαμπρα καὶ τὰ ποτιστικά
Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

Ἦς ἦταν φεγγαρόλουστο ἓνα βράδυ
ν' ἀράξω ἔς τὸ εὐωδάτο σου λιμάνι
μὲ μιᾶς κιθάρας τὸ γλυκότηχο χᾶδι.

Σ. Παναγιωτόπ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοθάλασσα ή, Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 384.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. θ ἄ λ α σ σ α.

Ἡ ἡρεμος, γλυκεῖα, γαληνιαία θάλασσα: Ποιήμ.

Ἦς τ' ἀγαπητὸ μου Φάληρον ἀργόπλοος τρανοῦσα
νὰ ἰδῶ τὴ γλυκοθάλασσα, τὴ μυριοκυματοῦσα.

γλυκοθάλασσο ἐπίθ. ἐνιαχ. γλυκοθάλασσο Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. θ ἄ λ α σ σ α.

Ἐπὶ ἀτμοπλοίου, τὸ εὐπλουν, τὸ εὐσταθές, τὸ ἐξασφαλί-
ζον γλυκὴ θάλασσιον ταξίδι: Εἶναι γλυκοθάλασσο πατόρι.
Πβ. κ α λ ο θ ἄ λ α σ σ ο ς, κ α λ ο τ ἄ ξ ι δ ο ς.

γλυκοθανατῶ Κύπρ. — Χ. Παλαίσι., Συλλ. Κύπρ.
ποίημ., 181 γλυκοθανατῶ Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ ρ. θ α ν α τ ὠ.

Ἀποθνήσκω μὲ ἡρεμον, γλυκύν, ἀνώδυνον θάνατον ἐνθ'
ἄν.: Τὰ κρίματα πῶκαρι δὲ θὰ δ' ἀφήσ' νὰ γλυκοθανατήσ'
Ἰμβρ. Ὅποιους δέρειν' ἄ μάννα τ', δὲ γλυκοθανατεῖ αὐτόθ.
|| Ποιήμ.

Βέβαιος εἶμαι, πίστευσε, κόρη, κι ἂν σ' ἀπατήσω,
νὰ μὲν μ-μ' ἀφήση ὁ Θεὸς νὰ γλυκοθανατήσω

Χ. Παλαίσι., ἐνθ' ἄν.

γλυκοθέρι τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. θ ἔ ρ ο ς. Πβ.
σι τ α ρ ο θ ἔ ρ ι, κ ρ ι θ α ρ ο θ ἔ ρ ι, π ρ ω τ ο θ ἔ ρ ι.

Ὁ γλυκός, ὁ παρέχων τέρψιν θερισμός, καθ' ὅσον εὐχά-
ριστος, εὐκόλος: Παιχνίδια ἔς τὸ θέρος τοῦ σιταριοῦ ἰδίως,
ποὺ εἶναι γλυκοθέρι, ὑπάρχουν πολλὰ.

γλυκοθυμᾶμαι ἐνιαχ. γλυκοθ-θυμᾶμαι Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ ρ. θ υ μ ᾶ μ α ι.

Ἐνθυμοῦμαι, ἀναπολῶ κάτι εὐχαρίστως: Ἰασμ.

Ἐβ' ἀγαπῶ τὸν κεμιστή, ὄντας βροαχῆ τσ' ἀλλάξη,
ποὺ θὰ μὲ γλυκοθ-θυμηθῆ νὰ βαριαναστενάξη
(κεμιστής = γεμιτζής, ναύτης).

γλυκοθύμητος ἐπίθ. Ι. Ζερβ., Τραγούδ., 8. 15 —
Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο θ υ μ ο ὦ μ α ι.

Αὐτὸς τὸν ὁποῖον εὐχαρίστως ἐνθυμεῖται τις ἐνθ' ἄν.:
Γλυκοθύμητη ἡ μέρα τοῦ ἐρχομοῦ Λεξ. Δημητρ. Γλυκο-
θύμητο ταξίδι αὐτόθ.

γλυκόθυμος ἐπίθ. Μ. Τσιριμώκ., Σονέττ., 75.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. θ υ μ ὶ σ.

Ὁ προκαλῶν ψυχικὴν εὐχαρίστησιν, τέρψιν: Ποιήμ.

Κι ὁμως γιὰ μένα βάλσαμο ἡ ἀγάπη ἔς τὴν ψυχὴ μου
καὶ σὰ καημὸς γλυκόθυμος.

